

studere, hvordan forløbet har været i den sag, og hvilke begrundelser det har været muligt for dem, der støtter statsliggørelsen, at finde frem undervejs i det forløb, som lovforslaget har været undergivet.

Det, der er afgørende, er, at vi her ser en meget stor forskel mellem nogle centralistiske partier, som ønsker at lægge ting ind under staten uden at være i stand til at argumentere for det. På trods af flere måneders udvalgsbehandling er det ikke lykkedes på nogen som helst bare tilnærmelsesvis overbevisende måde at komme med et eneste konkret argument for, hvorfor det skulle være en fordel med en statslig kontrol frem for en kommunal eller amtskommunal kontrol.

Der er nok snarere tale om, at man her i virkeligheden agerer som bydreng for en lang række organisationer, som med brev af 1. december 1997 skrev til regeringen og bad om, at man lavede en statsliggørelse af kontrollen. Det har været lagt meget fint til rette, for kort tid efter, at man havde fået denne her henvendelse fra Landbrugsraadet, Forbrugerrådet, Dansk Industri, Dansk Handel & Service, brugerne, Nærings- & Nydelsesmiddelarbejderforbundet, købmændene og Dansk Supermarked, var der et lovforslag parat. Det har været timet og tilrettelagt på ganske udmærket vis, og siden har der ikke været mulighed for at diskutere. Tingene har bare ligget fast, tilsyneladende fordi det var aftalt med nogle organisationer på forhånd.

Det er jo også meget karakteristisk at se Landbrugsraadets forskellige publikationer, hvor man ud til rådsforsamlingen kort tid forud for denne her andenbehandling skriver, at man har været i foretræde i Fødevarerudvalget, og der ser ud til at være usikkerhed om omlægningerne, hvorefter Landbrugsraadet skriver: »Der følges derfor nu op med henblik på at sikre lovens vedtagelse inden sommerferien.«

Det bestyrker jo kun den klare fornemmelse, man har haft om, at her er der i virkeligheden tale om et bestillingsarbejde fra nogle store organisationers side.

Den fornemmelse bliver yderligere bestyrket, når man ser på de svar, der er kommet fra ministeriet og fra ministeren undervejs i behandlingen. Der har gang på gang fra udvalgets side været efterlyst konkrete eksempler på den såkaldte uensartede og uønskede kontrolindsats rundt omkring i de kommunale instanser, men det eneste, vi har fået eksempler på, er, at man

har udøvet forskellig myndighedsudøvelse, alt efter hvordan problemerne og kunderne var.

Det er det, der bliver kaldt en behovsorienteret kontrolindsats, og jeg går da ud fra, at man også i en statslig kontrol vil udøve en behovsorienteret kontrol og dermed træffe forskellige afgørelser i forskellige situationer.

Når vi har bedt ministeriet om at fortælle, hvordan man ønskede at kontrollen skulle have varetaget sine opgaver i de konkrete tilfælde, der har været nævnt, glider man udenom og siger: Jamen der var ikke tale om en kritik; der er bare tale om nogle eksempler. Men det har altså ikke været muligt at få at vide, hvordan staten ville udmønte sine opgaver i de konkrete situationer.

Derfor må man konkludere, at her er der ikke tale om en sagligt baseret omlægning til statslig kontrol, men udelukkende om et bestillingsarbejde, som nogle store organisationer har fået et flertal til at bakke op bag. Og det er i virkeligheden rent principielt ret betænkeligt, at vi har suspenderet folkestyret i så voldsom grad, som vi gør her, og i virkeligheden overlader styringen til embedsmænd i store organisationer, uden at Folketinget derefter går ind og laver en grundig sagsbehandling, og uden at de partier, der vil banke løsningen igennem, er åbne over for argumenter.

Det er også karakteristisk, at når man ser på de sager, der har været fremme i offentligheden på det seneste om fejl i sagsbehandlingen inden for fødevarekontrollen, er det jo fejl, der ikke vedrører den kommunale kontrol, men som vedrører Fødevaredirektoratet, som nu skal have monopol på at behandle de her sager.

Jeg kan bare nævne sagen om DT 104-salmonellabakterien. Det var i direktoratet, den sag blev forsinket og holdt skjult i ni måneder. Jeg kan nævne sagen om Listeria i fiskeprodukter, hvor ministeren i et svar til Fødevarerudvalget nægter, at der er foregået fejl, men hvor embedsmænd til pressen siger, at det var nok kedeligt, at man ikke lige fik fulgt op på det, da man fik en kommunal henvendelse. Og jeg kan nævne spørgsmålet om vildledning, hvor sager, der har været afgjort lynhurtigt i den kommunale kontrol, derefter har ligget mere end seks måneder i direktoratet til afgørelse.

Det vil sige, at vi her ser en utilfredsstillende sagsbehandling på centralt hold, og ikke desto mindre ønsker man nu at monopolisere al kontrol i den instans, som ikke hidtil har været i stand til at overbevise om, at man magter at